

става, а все на гърба си го държи. Зачудил се царят каква е тази работа и пратил бедния при него:

– Иди кажи на този човек да дойде при нас и да сподели обяда ни – трима да сме.

Отишъл той, извикал го. Дошъл човекът, седнал, но сандъка от гърба си не сваля.

Хапнали, пийнали, попитал го накрая царят:

– Какво носиш в този сандък? Гледам те ореш с него. Повиках те, седна на трапезата – пак не го смъкваш. Какво толкова криеш в този сандък?

– Ще ти кажа. В тоз сандък нося гюжюка (приятеля) на моята жена. Той е тука. Който обича жена си, преглъща грешките ѝ и цял живот носи гюжюка на гърба си.

Замислил се царят и казал на циганина:

– Нашето положение е същото, ама ние поне не носим нищо. Затова хайде, отивай си ти при децата, а аз при царството, докато никой не е разбрал. Да си гледаме работата. Защото който обича жена си, той носи и прегрешенията ѝ.

